

Alyssa

Bolo zamračené sobotňajšie ráno, keď som sa rozhodla navštíviť svoju kamarátku. Z postele som sa vykotúlala o šiestej, aby som sa mohla pripraviť. Spravila som rannú hygienu a potom som sa presunula k môjmu šatníku. Rozhodla som sa pre čierny rolák a roztrhané rifle - skôr by sa to mohlo nazvať veľké diery s občasou čiernou rifl'ovinou - a na seba som si ešte natiahla čiernu bundu, ktorá sa mi ťahala až niekde pod zadok.

Schmatla som telefón, peňaženku a slúchadlá a opustila som dom presne o siedmej. Vyrasila som na autobusovú zastávku. Pozorovala som ulice, cez ktoré som prechádzala. Zastala som pred mojím obľúbeným kníhkupectvom a pozorovala výklad.

„No tak to nie! Už to je v predaji!“ od radosti som vykrikla. Skákala som pred výkladom ako malé decko, keď presvedčí svojich rodičov, aby mu kúpili hračku. Rozhodla som sa, že poobede sa vrátim a kúpim si tú knihu. Potriasla som hlavou a vrátila som sa do reality. Pokračovala som svojou cestou. Keďže obrovské stromy vedľa ciest svoje farebné koruny pomaly začali zhadzovať dole, každý môj krok šušťal, ako som stúpala po lístí. Niektorý viac, niektorý menej. Vo vzduchu sa dala cítiť jeseň a taktiež čerstvo napečené pečivo z miestneho pekárstva.

„Dobré ráno, pán Byers! Voniam to úžasne!“ povedala som pekárovi, keď som prešla okolo.

„Ďakujem ti, Eunonia! Nože pod' sem na chvíľku!“ povedal milý muž stredného veku spoza pultu.

„Toto si zober!“ povedal a podal mi papierové vrecúško, v ktorom boli dva čokoládové muffiny. Ja som siahla po peňaženke, no zastavil ma.

„Nie, nie, nie, je to darček. Vychutnaj si to, Eunonia!“ povedal a žmurkol na mňa.

„Ďakujem,“ usmiala som sa a pokračovala v ceste na autobusovú zastávku. Cesta trvá okolo 15 minút, i keď to zoberiem cez skratku. Bola som stratená v myšlienkach, z ktorých ma zobudilo niečo tým, že ma potiahlo za bundu.

„Pomôžeš mi nájsť moju maminku?...Fňuk, fňuk...“ dieťa poplakávalo. Z vrecka som vytiahla čistú vreckovku a podala som mu ju. Popritom som si aj čupla, aby som sa s ním rozprávala z očí do očí.

\ "Dobre, pomôžem ti, ako sa voláš?,, spýtala som sa ho.

\ "S-Samko," povedal malý chlapec a medzitým si utrel slzy, ktoré sa mu kotúľali dole lícami. \ "Bažant..."

\ "A koľko máš rokov, Samko?" spýtala som sa ho.

\ "5 a pol," povedal a nadýchol sa zhlboka. Oči mal červené od plaču a líca ružové od chladnejšieho počasia.

\ "Kde si ju naposledy videl?" spýtala som sa ho a zotrela som mu slzy zo studeného líca. Chytil ma za ruku a viedol ma do ulice, v ktorej stratil svoju mamu.

Túlali sme sa z ulice do ulice, no nemali sme šťastie. Nakoniec sme ju našli vystrašenú na telefóne, skrytú za kmeňom stromu. Keď uvidela svojho syna, jej oči sa rozjasneli od šťastia a čupla si, aby jej dieťa vedelo skočiť rovno do náručia.

\ "Mamiii!" dieťa od šťastia vykričlo a rozbehlo sa do teplého objatia svojej mamy. Závidela som mu. Ja som dobrý vzťah so svojou mamou nikdy nemala. Po tom ako sa s otcom rozviedli, som ju nikdy viac nevidela. Bolo to už pred piatimi rokmi... Keď sme bývali spolu, zaujímali ju len moje študijné výsledky a s kým som sa kamarátila. Ak som sa kamarátila s dakým z chudobnejšej rodiny, hneď ma v tom zastavila. Reprezentovať som sa mohla len s deťmi z bohatších rodín. Pravdaže som ju nikdy neposlúchala a kamarátila som sa s každým. Aj s Alyssou...

\ "Ďakujem ti drahá! Nevieť, čo by som spravila bez teba....Ach, bodaj by existovalo viac ľudí ako si ty...cítim tvoju auru....Ty si dobrý človek s dobrým srdcom!" povedala s vďakou v hlase mamina v stredných rokoch. Ja som tam len stála ako stĺp, lebo som nevedela, čo mám povedať.

Samuel pribehol ku mne, objal ma a potom len odbehol bez jediného slova a skryl sa za svoju mamu. Usmiala som sa na nich a odišla som. Po dvoch minútach kráčania som sa začala pýtať sama seba, kam som mala vlastne namierené. V momente, keď som sa pozrela na obrazovku uzamknutia svojho telefónu, mi to napadlo.

\ "ALYSSA!" vykričla som meno svojej kamarátky a začala šprintovať na autobusovú zastávku. Bolo presne 7:31 keď som dorazila na zastávku. Lapala som po dychu naklonená dopredu opierajúc sa o svoje kolená.

\ "Mám šťastie, že autobusy vždy meškajú" pomyslela som si, kým som v diaľke pozorovala približujúci sa autobus. Nastúpila som.

V autobuse nebol okrem mňa, šoféra a jednej staršej panej nikto iný. Sadla som si

hneď vedľa dverí k oknu pred paniu. Vytiahla som telefón z vrečka a začala som venovať pozornosť displeju.

\“Chceš cukrík?“ po pár minútach ticha sa ozvala pani. Zdvihla som hlavu na jej nepríjemný robotický hlas. Bola som vystrašená, keď som uvidela, že tentoraz nesedí za mnou. Sedela vedľa mňa a svoju ruku mala vystretú ku mne, kým dýchala s otvorenými ústami a jej dych zapáchal po cibuli.

\“...Nie, ďakujem...“ pravidlo číslo jeden. Cukrík sa nikdy neprijíma od neznámych ľudí. Môže to byť aj tvoj obľúbený, no ty sa musíš kontrolovať a povedať nie.

\“Dobre,“ povedala a cukrík si hodila do úst. Zrazu začala žuť cukrík a cítila som praskať moje nervy.

\“Ako sa voláš?“ spýtala sa ma tónom robota.

\“Umm...Alex- Alex Evergreen,, pravidlo číslo dva. Svoje pravé meno nikdy nehovor cudzím ľuďom. Môžu ťa vyhľadať na internete a otravovať. Ba, podaktorí sa do vás aj zamilujú a začnú vás stalkovať, s Alyssou o tom vieme svoje.

\“Och, ja som Marika Lakatos,“ povedala mi a zadívala sa mi do očí. Doslova som cítila, ako mi sala dušu.

\“A kde ideš?“

\“Umm- idem domov...k mojim rodičom. Bývajú hneď oproti zastávky....“ pravidlo číslo tri, neznámym ľuďom nikdy, ale nikdy neprezrad', kam máš namierené. A keď aj povieš, zaklam miesto, na ktorom by boli viacerí. Môžu ťa prenasledovať a v lepšom prípade zabiť. I keď neviem čoho by bola táto tetka schopná...ale nikdy nepodceňuj nikoho.

\“Ešte päť minút a sme tam\“ túto vetu som si opakovala v hlave dookola, až ma z môjho zamýšľania vyrušilo zvonenie telefónu.

\“Haló? Baltazár, te vagy az?“ pani s bielymi vlasmi začala kričať do telefónu i keď ho držala tesne vedľa svojho ucha. Pripomínala mi týmto moju starú mamu. Mala dosť čudnú konverzáciu. Striedala maďarčinu a slovenčinu, viac hovorila aj tak maďarčinou. Občas mi venovala krátky strašidelný pohľad. Len jej prítomnosť mi spôsobovala husiu kožu.

\“Mladá slečna, pristáli sme v Medovciach!“ šofér na mňa zakričal a ja som hneď vyskočila zo svojho sedadla. Vtom ma ale moja čudná spolusediaca chytila za ruku.

\ "Dávaj si pozor. Vždy sa pozerajú,“ povedala a stisla mi ruku.

Vystúpila som z autobusu a konečne som sa nadýchla čistého vzduchu. Počkala som, kým autobus zmizne v diaľke a len potom so sa vybrala do kvetinárstva, aby teta nevidela, kam mám naozaj namierené.

\ "Viackrát autobusom nechod' nikam,“ zapísala som si do poznámok v telefóne.

Dvere kvetinárstva boli otvorené, taktiež všetky okná. Tam som Alysse kúpila kyticu slnečníc.

\ "Eunonia! Komu nesieš slnečnice?“ spýtala sa ma predavačka spoza pultu.

\ "Alysse, slnečnice boli jej obľúbené kvety,“ povedala som a vybočila z obchodu. Vyšla som krivými schodmi a zabočila doľava, kde som vyšla malým kopcom. Ešte som chvíľu kráčala, kým som zastala pred posteľou zo žuly. Chytila som priesvitnú vázu a stálu vodu so zvädnutými kvetmi som vyhodila do koša. Vymyla som vázu, napustila do nej čistú vodu a kyticu slnečníc som položila do nej.

Potom som si sadla vedľa hrobu a začala pozeráť naše staré spoločné fotky počúvajúc pritom Alyssinu obľúbenú pesničku. Papierové vrečko s našimi obľúbenými raňajkami som položila vedľa seba. Hlavu som si oprela o náhrobný kameň a usmiala som sa, no pritom mi slaná slza stiekla po ľavom líci.

\ "Nikdy si to neprepáčim, že som ti o svojich citoch nepovedala skôr....odpočívaj v pokoji, Alyssa.....“